

"Οτε δὲ ὁ Ἐδυόνδος διελογίζετο οὐ—
τως, ἔπληττε τὸ στήθος του καὶ, ἔξυ—
πνίζων αἰφνῆς τὴν Ἀντωνίναν, τῇ ἔλεγε: 'Ο
—Ἐπεκνάλαβέ μου ὅτι μὲ ἀγαπᾶς καὶ
ὅτι θὰ εἶσαι πιστὴ εἰς τὴν μνήμην μου
καὶ τὸν ἔρωτά μου, νεκροῦ ἢ ζῶντος.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔρριπτετο εἰς τὰς ἀγκά—
λας τοῦ συζύγου της, καὶ ἡ Θλῖψις αὕτη
μετέβαινε πρὸς συνάντησιν ἀπασῶν τῶν
θλίψεων, αἵτινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν
πνοὴν γυναικός.

'Η δὲ Ἀντωνίνα, καὶ αὕτη ᾧτο ἐπίσης
εὐτυχής, ὅσον πλάσμα ἀνθρώπινον δύνα—
ται γὰρ εἶναι.

'Απὸ τοῦ γάμου αὕτης ἐνόμιζεν ὅτι
ἡ ψυχὴ της κατώκει νέαν τινὰ σφαῖραν,
ἀνέπνεεν ἀέρα νέον, κατέφορτον ἀγρύ—
στῶν ἀρωμάτων γενομένων χάριν αὕτης
μόνης. 'Ο ἀδιάλειπτος οὗτος ἔρως, οὐ—
τινος αὕτη ᾧτο τὸ ἀντικείμενον, ὅστις
πρὸ ὄλιγου εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς αὐτήν,
εἴχε διανοίξῃ ἀπασαν τὴν ὑπαρξίν της εἰς
τὰς θερμὰς ἀναθυμιάσεις τῆς ζωῆς.

Εὑρίσκετο ἡθικῶς εἰς τὴν κατάστασιν
ἔκεινην τῆς εὐεξίας, ἣν ὑφίσταται τις,
ὅτε ἐν ἀνατολικῷ λουτρῷ μεταβαίνει εἰς
θερμοκρασίαν θερμοτάτην ἥδη, ἐπιδεξίως
ἀρωματιζομένην καὶ ἀνὰ μέσον τῆς ὁποίας
φθάνει εἰς τὸ οὖς ἀρμονία μετὰ φεύδους
δισχεομένη. 'Η Ἀντωνίνα ἐφέρετο ὑπὸ¹
τῆς ζωῆς, ὡς θὰ ἐφέρετο τις ὑπὸ νέφους.

Τὸ παν ἦτο ἥδυ, ἐλκυστικόν, ἀκτινο—
βόλον περὶ αὐτήν. Κύκνου δίκην ὠλίσθαι—
νεν ἀνὰ μέσον δύω κυκνῶν, ὅτε δὲ ἐνίστε,
ώς καὶ ὁ σύζυγός της, ἐπανέτρεχεν εἰς
τοὺς φόρους περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ πα—
τήρ της ἔλεγεν αὐτῇ:

— "Ελπίζε, τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς.

'Αλλ' αἱ Ολιθεραι αὐται ἰδέαι τῇ ἐ—
πήρχοντο σπανίως· ἐπειδὴ ὁ βίος αὐτῆς
ἐνετρύφα ἐντὸς ἀτμοῦ χαρᾶς, ὅμοιον πρὸς
τὰς ρύδοχρους ἔκεινας ὄμιχλας, τὰς κα—
τεροχρύσας τὴν πρωίαν ἐπὶ τῶν πεδιά—
δῶν καὶ ἐπὶ τινας στιγμᾶς καλυπτούσας
καὶ αὐτοὺς τοὺς πλησιατάτους ὥριζοντας.

[Ἔπειτα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Τοῦ κατωτέρῳ συγκινητικωτάτου διηγήματος ἡ με—
τάφρασις ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ζακυνθίου — ἥδη
δὲ ἐν Πύργῳ διαμένοντος καὶ θεραπεύοντος ἐπίσης
τὸν λόγιον ὡς καὶ τὸν κερδόφον Ἐρμῆν—κ. Ἀνδρέου
II. Βλαχοχρήστου, εὐχαρίστων δὲ καταχωρίζομεν αὐ—
τὴν εἰς τὰς στήλας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»
πεποιθότες, ὅτι προσφέρομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώ—
σταις εὐάρεστον ἀνάγνωσμα. Σ. τ. Δ.

RENÉ SOSTA

H E Y A

Διηγήματα

A'

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνῶσα. Οὐχ ἡ—
τὸν λεπτά τινα κύματα ἐκύλιον ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας της τὸν ἀργυροῦν καὶ φωσφο—
ρολαμπῆ ἀφρόν των, διὸ αἱ ἀκτίνες τῆς σε—
λήνης καθίστων λαμπρὸν καὶ διαφανῆ.

Ἡτο Σεπτέμβριος, περὶ τὴν ὄγδοην
νων, τὰ ὄποια θὰ τῷ εἶπω ὅτι εἴμαι πτω—
χός, ὅτι τὸ μέλλον μου, ἡ κατάστασίς
μου, ὁ πλοῦτός μου στηρίζονται ἐπὶ τίνος
χημικῆς ἀνεκαλύψεως, ἢν ἐποιήσατο ὁ
δόκτωρ ἀδελφός μου, καὶ ὅτι ἐγώ, ὁ συν—
εταῖρός του, ἐπεφορτίσθην νὰ τὴν δια—
δώσω ἐν Εὐρώπῃ, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μοι
ἀντιτάξῃ τὴν ἴδιοτητά του ὡς πλουσίου
ἀνθρώπου καὶ θέλει μοι ἀρνηθῆ τὴν χεῖρα
σας. Γνωρίζω καλῶς, ὑμεῖς μοι τὸ εἶπατε,
ὅτι ἔχομεν μεθ' ἡμῶν τὴν κυρίαν Γράμφεν,
ἥτις ἀνέθρεψεν ὑμᾶς, ἢν δὲ κύριος "Ἐβανς
σέβεται καὶ τιμᾷ, καὶ ἡτις θέλει χρησι—
μεύσει ἡμῖν ὡς καλὸς συνήγορος" αὕτη
εἶδε γεννηθέντα καὶ ἀναπτυχθέντα τὸν
ἔρωτα ἡμῶν διαρκοῦντος τοῦ ἔτους τού—
του, ὅπερ μετ' αὐτῆς διήλθετε ἐν Παρι—
σίοις· αὕτη ἡκουσε τὴν πρώτην ὄμολο—
γίαν μου καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἴδικήν σας.
Θέλει εἶπει εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι χάρις
εἰς ἐμὲ αὕτη ζῆται εἰσέτι καὶ ἐπαναφέρει εἰς
αὐτὸν τὴν θυγατέρα του· θέλει τῷ διη—
γηθῇ ὅτι τὴν ἔσωσα ἐκ τῆς πυρκαϊδῆς καὶ
θέλει κατασκευάσει ἐξ ἐμοῦ ἔνα ἡρωα—
πάντα ταῦτα ἀναντιρρήτως θέλοντις βα—
ρύνει ἐν τῇ τρυτάνῃ, ὅπου θέλει σταθμι—
σθῆ ἡ ἀπόφασις τοῦ κυρίου "Ἐβανς, κλλ' ἡ
τρυτάνη αὕτη θέλει κλίνει πάντοτε πρὸς
τὸ μέρος τῶν ἔκατομμυρίων τοῦ πατρός
σας.

Τὸ ἀμερικανικὸν πλοίον ὁ Κήρυξ, συγ—
ματίζον μέλανα ὅγκον ἐπὶ τοῦ σπινθηρο—
βολοῦντος τούτου ὠκεανοῦ, διέσχιζε διὰ
τοῦ χαλυβδίου κέντρου του τὸ ὕδωρ καὶ
διήνυε δι' ὅλου τοῦ ἀτμοῦ πεντεκαΐδεκα
καθ' ὥραν μίλια.

Πρὸ ἐνδεκα ἡμερῶν εἶχε καταλίπη τὴν
"Αβρην, φέρον φορτίον διάφορα γαλλικὰ
ἐμπορεύματα καὶ τινας ἐπιβάτας, οὓς με—
τεκούμενον εἰς Νέαν Υόρκην, ὅπου ὕφειλε
τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν αὔριον νὰ ἀγκυ—
ροβολήσῃ, ἐὰν μὴ κώλυμά τι παρενεβάλ—
λετο εἰς τὴν πορείαν του.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιθετῶν εἶχε
κατέληθη εἰς τοὺς θαλαμίσκους. "Εμενον
μόνον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὄνειροπό—
λοι τινὲς καὶ τινες παρατηρηταί. Πρὸς
τοὺς βραδύτερους τούτοις συγκατελέγοντα
νεκνίας τις καὶ νεκρά τις κόρη, οἵτινες
καθήμενοι ἐπὶ τινος ἐδωλίου ἐπικολούθουν
συνδιαλεγόμενοι.

— 'Η παιδιάγωγός σας, εἶπεν ὁ νεκνίας
παραχρήμα, εἶχε δίκαιον, Εῦχα· ὁ καιρὸς
εἶναι ψυχρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ καλυφθῆτε διὰ
τῆς χλαίνης ταύτης, ἢν πρὶν ἡ κατέληθη
σας ἀφῆκε, καὶ ἀνευ τῆς ὁποίας ἡθελεν
εἰσθαι κινδυνῶδες νὰ καταφρονήτε τὸν λε—
πτὸν ἀνεμον, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν καθίσταται ἵσχυρότερος. Δὲν δύ—
ναμαι νὰ ἀποφασίσω, ὅπως σας ἀφήσω
ἥδη νὰ κατέληθε, σκεπτόμενος ὅτι εἶναι
ἴσως ἡ τελευταία ἐσπέρα, ἢν δύο διερ—
χόμεθα.

— 'Η νεανίς ἐγερθεῖσα ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὥ—
μων της τὴν ὄποιαν ἐκράτει λευκὴν ἐφε—
στρίδα, ἀνυψώσκον δὲ τὴν κορδύλην ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς της ἐπανεκάθησεν.

— Οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἐγώ, ἀπήντησε,
Γουλιέλμος, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολέσω ἐκ τῆς
θελκτικῆς ταύτης ἐσπέρας, ἥτις εἶναι πι—
θανόν, ως εἶπατε, ἡ τελευταία ἐπὶ τοῦ
πλοίου τούτου, κλλ' ἥτις, εἶμαι βεβία,
δὲν θέλει εἰσθαι ἡ τελευταία τῶν συνδια—
λέξεων μας, καθόσον σας διαβεβαῖω ὅτι
ὅταν θέλω εἶπει εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι
ἀγαπώμεθα, οὗτος θὰ σπεύσῃ νὰ προσ—
καλέσῃ δύμας, ὅπως ἔληπτε νὰ τὸν ἔδητε
καὶ συνδιαλεχθῆτε μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν
τοῦ μέλλοντος σχεδίων μας.

— Εἶναι χίμαιρα πᾶν διτι φανταζε—
σθε, Εῦχα. 'Ο κύριος "Ἐβανς θέλει συναι—
νέσει ἀναμφιβολίων νὰ μὲ δεχθῇ, ἐὰν πρὸς
τοῦτο τὸν παρακαλέσῃς ἡλλ' ἔξ εἶκε—

νων, τὰ ὄποια θὰ τῷ εἶπω ὅτι εἴμαι πτω—
χός, ὅτι τὸ μέλλον μου, ἡ κατάστασίς
μου, ὁ πλοῦτός μου στηρίζονται ἐπὶ τίνος
χημικῆς ἀνεκαλύψεως, ἢν ἐποιήσατο ὁ
δόκτωρ ἀδελφός μου, καὶ ὅτι ἐγώ, ὁ συν—
εταῖρός του, ἐπεφορτίσθην νὰ τὴν δια—
δώσω ἐν Εὐρώπῃ, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μοι
ἀντιτάξῃ τὴν ἴδιοτητά του ὡς πλουσίου
ἀνθρώπου καὶ θέλει μοι ἀρνηθῆ τὴν χεῖρα
σας. Γνωρίζω καλῶς, ὑμεῖς μοι τὸ εἶπατε,
ὅτι ἔχομεν μεθ' ἡμῶν τὴν κυρίαν Γράμφεν,
ἥτις ἀνέθρεψεν ὑμᾶς, ἢν δὲ κύριος "Ἐβανς
σέβεται καὶ τιμᾷ, καὶ ἡτις θέλει χρησι—
μεύσει ἡμῖν ὡς καλὸς συνήγορος" αὕτη
εἶδε γεννηθέντα καὶ ἀναπτυχθέντα τὸν
ἔρωτα ἡμῶν διαρκοῦντος τοῦ ἔτους τού—
του, ὅπερ μετ' αὐτῆς διήλθετε ἐν Παρι—
σίοις· αὕτη ἡκουσε τὴν πρώτην ὄμολο—
γίαν μου καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἴδικήν σας.
Θέλει εἶπει ὅτι ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἔξαρ—
τεται ἡ εὐδαιμονία μου. "Οθεν ἀποδιώ—
ξατε τὰ θλιβερὰ προαισθήματά σας. Αὔ—
ριον θὰ εὑρίσκεσθε εἰς Νέαν Υόρκην, πρὶν
ἢ δὲ παρέλθωσιν ὄκτω ἡμέραι ὁ πατήρ
μου θέλει σας καλέσει.

— Εἴθε τοῦτο νὰ ἐπαληθεύσῃ, φιλτά—
τη μοι Εῦχα.
Τοῦ Γουλιέλμου Σερβίλ προφέροντος
τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἀποτραπή—
τις εἶχε διέλθει τὸν δρίζοντα, πυκνόν τι
καὶ μέλαν νέφος εἶχε καλύψει τῆς σελή—
νης τὸν δίσκον καὶ ἵσχυρὸς ἀπόγαιος ἀ—
νεμος, ὅστις ἐπῆλθεν, ἵνα συστροβίληση
τὸ πλοίον, καὶ οὐ ἐνεκενοὶ πρότονοι ἐσύ—
ριττον, μικροῦ δεῖν ἀνέτρεπε τὰς δύο νεκ—
ρὰς ὑπάρχεισα.

— Διατάξατε νὰ εἰσέλθωσιν οἱ ἐπιβά—
ται εἰς τοὺς θαλαμίσκους! ἐκραύγασεν
εἴτις τινα πηδαλιούχον ὁ ἀξιωματικός τῆς
φυλακῆς, ιστάμενος δρομίος ἐπὶ τοῦ ἀνω—
τάτου τῆς πορώρας μέρους.
Ο ναύτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν
διαταγὴν ταύτην. Μετά τινας στιγμάς,
τὸ σκότος ἐπῆλθε πλήρες.

— Η σκιαγραφία τοῦ ἀνθρώπου τούτου,
ἐγειρομένη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἐφα—
νετο ὑπέρμετρος, ἢ δὲ κραυγὴ αὐτη τοῦ
φόρου, τοιουτούρπως ὑπεξερχομένη τοῦ
φάσματος καὶ οὐσα διὰ τὸν Γουλιέλμον
διαταγὴ τοῦ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς Εὔχας,
ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν θανατικὴ ἀπόφασις,
ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τινος ἐκπτώτου ἀρ—
χαγγέλου τῶν συναξαρίων.

— Η φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, διατάσσοντος